

NEL VAN DER ZEE

Les in geluk

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2021 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036438841

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

‘Boven jouw leven zou je rustig kunnen zetten: Bestemming bereikt,’ zei Eline. Ze keek naar haar vriendin Fleur die haar dochter Eva, drie maanden oud en kerngezond, teruglegde in haar wieg.

‘We zijn op de goede weg naar onze bestemming, zou je beter kunnen zeggen,’ corrigeerde Fleur haar. ‘Tot nu toe hebben we geluk gehad. Ton en ik leerden elkaar kennen toen hij net huisarts was. Zijn ouders hebben ons financieel geholpen met de praktijk, maar daardoor zitten we nu tot over onze oren in de schuld, want het geld moet allemaal terug. De twee broers van Ton zullen straks, als ze gaan studeren, ook veel kosten. Ik zou best mijn baantje op het advocatenkantoor willen opzeggen om helemaal voor Eva te kunnen zorgen en Ton in zijn praktijk te helpen, maar dat kan niet, we kunnen dat geld nu nog niet missen. We hebben geluk met Tons assistente: een oudere dame, weduwe van een huisarts. Zij zorgt ook voor Eva als ik er niet ben. Dat kan natuurlijk niet beter, maar ik zou liever zelf voor Eva zorgen.’

‘Oké, je hebt nog wat te wensen, maar jij

zit al in het rechte spoor, terwijl ik nog stuurloos ronddobber. En daarin benijd ik je,' zei Eline.

Fleur keek haar bevreemd aan. 'Je was vorige week nog zo blij met je baantje in de horeca, je zei dat je daar je hele studie psychologie van kunt betalen. Dat is toch wel recht op je doel af, zou ik zeggen. Voor jou is die nieuwe studie natuurlijk weer een fluitje van een cent. Je rechtenstudie heb je ook op je sloffen gehaald. Ik heb je praktisch nooit zien studeren, terwijl ik het alleen met jouw hulp en hard zwoegen heb gehaald.'

Eline antwoordde niet op wat Fleur zei. Ze stond op en liep naar de wieg. Ze boog zich over Eva heen, die geen kik gaf, en ging terug naar haar stoel.

'Ik ben bestolen,' zei ze toen, 'en dat zit me lelijk dwars. Zomaar bestolen, er is met mijn pinkkaart geld van mijn rekening gehaald en klaar.'

'Was het...?' Verder kwam Fleur niet, want Eline viel haar in de rede: 'Precies, het was Egbert. En nu zullen jullie allemaal zeggen dat het mijn eigen schuld is, dat jullie me allemaal gewaarschuwd hebben en dat ik hem niet in huis had moeten halen. Ik weet er alles

van, maar ik wilde hem helpen en dat is verkeerd uitgevallen.'

'Jij wilt altijd iedereen helpen,' zei Fleur. 'Dat wisten we en daarom hebben we je voor Egbert gewaarschuwd, meteen toen je hem door ons op wintersport leerde kennen en Egbert achter je aan ging lopen. Egbert gebruikt al jaren, maar pas toen hij afgestudeerd was is het erger geworden. Hij heeft moeilijkheden gekregen. Wat er precies is gebeurd weten we niet, alleen dat hij maanden in een afkickklinik heeft doorgebracht. Hoe is het precies gebeurd met die diefstal, weet je dat?'

'Heel geraffineerd. Hij zou bij me komen eten. We hadden samen boodschappen gedaan, hij zou me helpen koken. Hij droeg de tassen met boodschappen waar ook mijn tas met mijn portemonnee in zat. Hij zei ineens: 'We hebben de aardappelen vergeten! Och, ga jij ze even halen. Ik heb het zakje vast op de toonbank laten liggen. Het is niet zwaar, het is maar een kilo. Dan ga ik alvast naar de auto om de boodschappen in te laden.' Ik ging argeloos terug naar de winkel en daar waren de aardappelen onvindbaar. Ik moest nieuwe kopen, aan de kassa waren er nogal wat mensen voor me, dus duurde het even voor ik terug

was bij de auto. Daar zat Egbert rustig een sigaretje te roken. Hij maakte zijn verontschuldiging voor zijn vergeetachtigheid en we reden naar mijn studio waar we lekker gegeten hebben. Hij ging direct na de afwas weg en ik heb hem daarna niet meer teruggezien. In zijn pension heeft hij zijn kamer opgezegd en op zijn mobieltje hoor je de voicemail. Pas een paar dagen later ontdekte ik dat er geld van mijn rekening was afgeschreven. Datum en tijdstip van afschrijven kloppen precies met de tijd dat ik in de winkel de aardappelen heb gekocht. Vlak bij de parkeerplaats van de auto is een pinapparaat, daarvan heeft hij gebruikgemaakt.'

‘En nu? Heb je de politie al ingelicht?’

‘Stil maar, het wordt allemaal nog veel erger. Ik heb Egberts vader gebeld, ik wilde hem nog een kans geven. Egbert was niet thuis, zijn vader wist niet waar hij was. Toen vertelde ik hem het verhaal van de diefstal. Ik hoorde dat hij behoorlijk in paniek was, hij zei: ‘Doe niets, Eline, ga alsjeblieft niet naar de politie, ik betaal je dat geld terug. Ik stap nu in de auto om het je te komen brengen, maar ga alsjeblieft niet naar de politie!’ Hij kwam mij het geld brengen en vertelde me dat Eg-

bert uit eigen beweging naar de kliniek was teruggegaan. De directeur van de kliniek had hem net gebeld. ‘En nu maar hopen dat het daarbij blijft,’ zei Egberts vader, ‘want Egbert is namelijk al eerder met de rechtbank in aanraking geweest voor verduistering. Hij had toen een voorwaardelijke straf gekregen, die hij moet uitzitten als hij weer betrapt wordt.’ Vandaar dat zijn vader ook zo gauw bij me was om de zaak te sussen door het gestolen bedrag aan mij terug te geven. ‘Ik hoop maar dat hij verder niets op zijn kerfstok heeft,’ zei zijn vader, ‘en dat hij bereid is in die kliniek te blijven tot hij echt weer het normale leven in kan.’ Nou, dat was ijdele hoop, want de volgende dag stond de politie voor mijn deur. Omdat hij de laatste tijd geregeld bij mij gezien was, hebben ze bij mij de hele boel overhoopgehaald. Hij wordt verdacht van dealen en ze dachten dat hij bij mij spul had verstoppt.’

‘Wat afschuwelijk,’ zei Fleur.

‘En ook dat is nog niet alles. Want ze gingen daarna naar mijn baas. Hij heeft een nachtclub, ik doe daar de administratie, ik bekijk onder andere de contracten die hij afsluit met de gezelschappen die daar optreden. Ook zorg ik voor alle betalingen en bestellin-

gen, het is best een verantwoordelijke baan. Ik mag het allemaal 's avonds en wanneer het me overdag uitkomt doen, maar ik maak er toch nog flink wat uren. Mijn baas was er natuurlijk niet blij mee dat hij door mij de politie op zijn dak kreeg. Ik moet nog maar afwachten of ik blijven mag. Maar misschien valt dat mee, omdat ik goed ben ingewerkt en een nieuwe kracht hem ook weer rompslomp geeft. Het is te hopen dat de politie niet terugkomt, want dat is ook zo leuk niet. Kortom, ik zit lelijk in de nesten.'

'Zo kun je dat wel noemen,' zuchtte Fleur meelevend.

Na een blik op de klok stond Eline weer op. 'Ik moet naar mijn baas,' zei ze. 'Hij zal me straks wel vertellen of ik blijven mag of niet. Het zal ervan afhangen of de politie bij hem iets gevonden heeft wat in hun ogen niet deugt. Het hoeft niet iets te zijn wat met Egbert te maken heeft.'

'Zie je nu niet overal leeuwen en beren?' vroeg Fleur. 'Natuurlijk heeft de politie daar niets belastends gevonden, Egbert is daar toch nooit geweest? Ik bedenk ondertussen dat je veel geluk hebt gehad dat Egbert bij jou niets verstoep schijnt te hebben. Dat zou pas een

doffe ellende voor je geworden zijn. Je had dan moeten bewijzen dat jij er niets mee te maken had, en dat is zo gemakkelijk niet.'

'Op het ogenblik ben ik nog nergens blij om,' zei Eline.

De ontvangst bij haar baas Han de Rooy, een nog jonge zakenman van midden dertig, viel gelukkig mee, hoewel hij niet in de beste stemming was. Manou, het meisje dat altijd achter de bar stond, had zich ziek gemeld en hij wist niet waar hij zo snel een vervangster vandaan moest halen.

'Ik kan haar wel vervangen,' bood Eline spontaan aan. Ze was allang blij dat ze op deze manier iets kon goedmaken na al het ongerief dat ze hem bezorgd had.

De ogen van De Rooy werden minder somber. 'Zou je dat werkelijk willen?' vroeg hij verrast. 'Dat zou me wel uit de nood helpen.'

'Natuurlijk alleen voor deze ene keer, niet voor altijd,' haastte Eline zich te zeggen. Ze had eigenlijk al een beetje spijt van haar aanbod. Manous baan had haar nooit gelukt. Ze stond altijd in glitter en glamour achter de bar, wat Eline nooit zo bewonderd had.

'Je kunt natuurlijk niet in die trui en spij-

kerbroek achter de bar staan,' zei De Rooy. 'Heb je wel iets geschikts om aan te trekken? Ga je dan maar gauw even verkleden.'

Eline haastte zich terug naar haar studio, die sinds het politiebezoek niet meer voelde als haar echte thuis. Ze hadden overal aangezet, geen lade of kast was dicht gebleven. Hoewel ze alles weer netjes terug hadden gelegd, was alles er toch uit geweest. Ze had de volgende ochtend met tegenzin een schone slip en beha aangetrokken, ook die voelden aan alsof ze niet meer van haar waren sinds ze door andere handen waren gegaan.

In haar garderobe bevond zich maar één geklede combinatie: een lange zwarte rok en een zilverkleurig jasje. Daarmee zou Han de Rooy het moeten doen, ze had niet beter. Ze trok het aan, haalde een kam door haar haren, deed wat lippenstift op en vertrok weer naar haar werkgever. Die bekeek haar en knikte goedkeurend.

'Ik zal zeggen dat Manou ook zoiets moet gaan dragen. Het houdt de gasten wat meer op afstand als ze te vrij dreigen te worden en het staat toch heel chic,' zei hij.

Het begint erop te lijken dat hij de politie-inval waarvan ik de oorzaak ben, een beet-